

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμούντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἰδρούμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

'Ἐνακόσα και χίλια κί'επτὰ,
ἐτύχαια παντοῦ και λεπτά.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲ δυο.

Γιὰ τὸ ξένα ὄμας μέρα—ὀκτώ φράγκα και' ἄτο χέρι.

'Ἐπτά μῆος 'Ἀπρίλη,
'οτούς κάμπους χαμομήλι.

Πόντος ἐνακόσα κί' ὀδομηταίῃη,
μὲ τὰς ἐπιστάφαις κἀτι θὰ μῆς φέρι.

**'Ἐστὴν 'Ἀθῆνα τώρα φθάνει
κί' ὁ Χαμίτ μὲ τὸ Ντιβάνι.**

Π. — Πῶς ἤθελα, βρε Φασουλῆ, 'στὴ σάχλα τὴ μεγάλη
νέργουσαν' στὴν πρωταύουσα κανένας Ρήγας πάλι,
κἂν Γερμανός, κἂν Ἰσπανός, κἂν Ἕλλος προσφιλές,
'πάλ' ἢ καρδιαίς μας νὰ κτυποῦν,
και πάλι νὰ διακοποῦν
τὰ λόγια τῆς Βουλῆς.

Πῶς ἤθελα, βρε Φασουλῆ, μὲ 'στὰς Ἰσοσταφάνους
νέδωκα και Σουλτάνους.
Πῶς ἤθελα τῶν 'Ἀθηνῶν
ὁ φωτοβόλος Παρθενῶν
κί' οἱ δοξασμένοι βράχοι
νὰ βλέπανε γονατιστό
καθένα Ρήγα θαυμαστό,
και τῶν Περωῶν τὸν Σάχη.

Πῶς ἤθελα νέργουσαν, βρε Φασουλῆ βρέμνη,
κί' ἕνας Σουλτάνος κραταίει μ' ὄλο του τὸ χαρμί,
κί' ἔγω νὰ δείχνω πρὸς αὐτούς τὸ χερίτι μου κρόνος
και φρετζέδες νὰ σκαρπῶ πρὸς ἀφροῦ σορόκου,
κί' ἀφροῦ νάληθ' δὲν εἰμπορεῖ τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
ἔις ἤρχετο τοῦλάχιστον ἐκείνος τοῦ Μαρόκου.

Μὰ πόσον ὄ' ἀνυψώνεται τὸ ἄλιος τῆς 'Ἑλλάδος
ἀν' ἤρχετο καμμιὰ φορὰ κί' ὁ κραταίος Μικαῆδος
μὲ τὸν Νοτζοῦ τὸν Στρατηγῶν, τὸν Τόγγο, τὸν Κουρόκου,
νὰ μάθαιναν στρατηγηκαίς ἀπὸ τὸν Θεοτόχη.

'Ἀς ἤρχετο, βρε Φασουλῆ, κί' ἐκείνος τέλος πάντων
ὁ βασιλεύων' σὸ Σιέρμ. μὲ πλῆθος ἰεραγίων,
ἢ και καμμιὰ Βασιλισσα καθὸς τὴν Ρενεβόλο,
νὰ γίγη κάλ' ὀποδοχὴ
κί' ἡ πόλις ὀλη ν' ἀντιχη
μ' ἀλλαχτὸ μεγάλο.

Δὲν' μπορὸ νὰ ζῆσω κλέον
'στὸν Ρωμῶν' αὐτὸν τὸν χόρον

δίχως σκῆπτρα Βασιλέων
νὰ κυττάω διαφρών.

Τώρα θέλω φασαρίαίς,
θέλω λαμπυροφωρίαίς,
παραστάσεις, προσωνομῆσεις,
Φοντακιμὲ διακομῆσεις,
θυρεοῦς, κοντοῦς, καμῆραις,
μὲ χαρὰ και δῆο τρομῆραις.

Φ. — Μὰ κί' ἔγω, βρε Παρικλέτο, δὲν' μπορὸ 'στὰ θεωρεῖται
νὰ κοιμῶμαι τῆς Βουλῆς,
θέλω 'λίγη φασαρίαίς,
θέλω ξένους Βασιλεῖς.

Θέλω τοῦτο τὸ καμίνι,
τοῦτ' ἢ πόλις τῆς Παλλάδος,
τὸ καμῆρι τῆς 'Ἑλλάδος,
καταρόγιον νὰ γίγη
κί' ἐνδικοῦσμα Καισαρῶν
Ἐβρωπῶν και βαρβάρων.

Θέλω νέργουσαν' ἕκ περῶν ἀγνωστοίς μας και γνωστοίς
σκηπτοφόροι σεβαστοί,
και πρεχθῆς, βρε φρακταίς,
μὲ τὰ μάτις ζυπητῆς

Ξαναῖδα μὲ μεγάλη, μὲ τῆς τρέλλας ὀπτασία,
σὸν κί' ἐκείναις ὀπου βλέπω μὲ τὴν τρελλοφραγτασία.

Εἶδα, εἶλε Παρικλέτο, πῶς τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος
ἐπιστάφῃ τὴν 'Ἀθῆνα,
κί' ὀσκηπὸς κάθε νένος
μὲ βρολιὰ και μὲ αλευρίαίς.

'Ἐσπερνε πολλοῦς Πισσαῶδες
ἐμπρὸς και' πίσω του ροσάδες,
μὲ και τὸν 'Ἐτῆμ Πισσαῶ,
τὸν γνωστότατο ροσά.

Τὸν εὐνοῦθεν κί' οὐζοῦξέδες

καί χανοῦ μὲ φερτ' ἔδες
καὶ τῶν χαρμῶν εὐνοχοί.

Τί πομπῶδες τελετὴ!
κί' ἔτρεχαν σταυροκατοί
μὲ τὸ τρίπτυχον τῶν σταυροῦχι.

Ἄχιδ' νοῦς μας τί δὲν κάνει!
ἀχιδ' νοῦς μας τί δὲν βλέπει,
Περικλέτο στραβοκάνη,
ποῦ τὸ Μαρτζητὲ σου πρέπει.

Ἦσαν τρόπαια στημένα
μὲς' στοὺς δρόμους μας, κεφάλαια,
καὶ μὲ γράμματα μεγάλα
εἶχαν μπουγιουρούμ γραμμένα.

Τί φεσάδικο μπουκέτο,
καὶ βροδοσαν τὰ λαγοῦτκα,
κί' ἄκουγες, βρὲ Περικλέτο;
ἄχιδ' φέξρ... τείναι τοῦτκα;

Κολονέλοι δοξαστοί
βουτημένοι' στὰ χρυσᾶ
ῥώνκζαν γονατιστοί :
Πατισάχημ τοῦκ γρασᾶ.

Κί' εἶδα μὲς' στὸ πανηγύρι
τὸν μεγάλο τὸν Βεζύρη,
τὸν Φερρὸ τὸν προσφιλεῖ,
ποῦ μᾶς ἐκτιμᾶ πολὺ.

Μὲς' στ' ἄμαξί ξεπλωμένος
κί' ὀλοένα καμαρώνων
ἐμακάριζε τὸ γένος
καὶ τὰ πόδικα τῶν συγχρόνων.

Κόσμος ἔτρεχε φρενήρης
κί' ὅταν εἶδαν κί' ὁ Βεζύρης
τὸν Χαμίτ νὰ συνοδεύει,
ποῦ ποτὲ δὲν ταξιδεύει.

Εἶπαν ὄλοι, βρὲ κασιδή,
ποῦχουν κάποικα φαντασία,
πὺς σπουδαία σημασία
κρύβει τοῦτο τὸ ταξιδεῖ.

Τέτοια ἄλεγαν παντοῦ,
κί' ἄλλοι πάλι μὲ θυμὸ
'στού Φερρὸ τὸν ἐρχομὸ
ῥώνκζαν : γαγιγὶς ὀντοῦ.

Κί' ὅπως εἶχε σημασία
καθὼς λέγ' ἡ παρουσία
τοῦ φρατέλου τοῦ Τίτον,
ἔτσι κί' ὁ Φερρὸ καθῶν,
δὲν συνάδεις τῆς Πόλις τὸν Καλίφη κουτουρού,
κί' ἦσαν μελετημένο τὸ ταξιδεῖ πρὸ πολλοῦ.

Τηλεβόλων ἦχουν κρότοι
κί' ἔλαμπε τρανὴν φουσατό,
καὶ τὸν κάθε πατριώτη
τὸν ἐκύτταζες φουσατό.

Φέσι, κί' ἀπ' ἐδῶ κί' ἐκεῖ,
κί' ἦτον ἡ πολιτικὴ
σφόδρα φιλοτουρκικὴ.

Μὲ φέσι' ἀπέκασα κί' ἐγὼ τὰ κατωρὰ πσυλουρμα
κί' ἐπέταξα τὴν σκούφρα,
κί' ἔρραϊνανε μὲ γκιουμππαχέρ τὸν φίλο τὸν Γαζή,
κί' ἦταν τὸ μεσοφάγγαρο μὲ τὸν σταυρὸ μαζί.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς ἐφώναζα, καυμένο πατριώται,
καὶ τώρα πλέον θὰ λυθοῦν προβλήματα καὶ γρήφοι,
κί' ὄλα τὰ περισσεύματα τοῦ Σιμοπούλου τότε
ἔωδούτηκαν ἀλύπτητα πρὸς χάριν τοῦ Καλίφη.

Μέσα' στὸ Παλάτι' μπήκε
κί' ἔξω' στὸν ἐξώστη βγήκε,
καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέη τουρκικὴ γροῦνι αὐτά :
Τζάνουμ, ἀδικα' στὸ βρόντο μὴ' ἔωδεύετε λερτά.

Ἄς σᾶς λείφουν ἐδῶ πέρα
τὰ στρατεύματα κί' ὁ στόλοι,
κί' ἐγὼ χάρισμα μιά' ἔμερα
θὰ σᾶς δώσω καὶ τὴν Πόλι.

Ἄδικα μὴ' ἔωδεύθητε
καὶ μὲς' στὸ Γιλδίξ' στρωθῆτε
δίχως νέο πολέμο.

Εἶπα, κί' ἀπὸ τῆς φωνᾶς
ἔνας κί' ἄλλος κουνεῖς
ἐπαθε πονόλαιμο.

Τὸν χαιρετοῦσαν τρικαντά,
τοῦ' ῥώνκζαν σπολλάτη,
κί' ἄμείσας μουσαφίρ-ὄντᾶ
τοῦφτεζαζαν' στὸ Παλάτι.

Ἐγασκαν' μπρὸς' στὴν ἐνδοξὸν Μεγαλειότητά του
κί' ὄλοι τὸν ἐρωτοῦσαν πὺς πᾶνε τὰπκαῦτά του.

Τοῦ κᾶνε σακίματα
μεγάλοι καὶ μικροὶ πολλὰ,
τὸν πᾶσαν καὶ φτερίσματα
καὶ τοῦλεγαν χαίρ-ὄλα.

Μεγάλους ἐθουσιασμοῦς τοῦ' δειξανε κί' ἀγάπη
καὶ στὸ τραπέζι τοῦδ' ἄλαν πλάγια καὶ κίμπακί,
κί' ἔφρασαν' στὸν Καλίφη
Τούρκικο καταῖφι,
τασοῦ κίρσοῦ καὶ μακλαβᾶ
καὶ ἄλλο σακιοῦν χαλβᾶ.

Καὶ γλυκισμάτων καὶ φαγιῶν μεγάλῃ ποικιλία,
μὰ καὶ τὸν Νάζο' κάλεσαν νὰ κᾶνη συνουσία,
πλὴν ὁ Χαμίτ τὴν μουσική
δὲν ἤθελε τὴν κλασική,
καὶ τῆς Ἀλλῆς θεατρῶντες καὶ φύλικας καὶ Δράκοι
ἀμανετζῆδες τοῦφραγαν μὲ δυνατὸ μεράκι,
κί' ἄμᾶν ἄμᾶν καὶ κόντ' ἄμᾶν ἐφώναζαν ἐκστοῦ
κί' ὁ τόνος τῶν τὸν Πατισᾶχ πολὺ τὸν συνεκίνε.

Κί' εἶπανε τότε μερικὸι
καὶ κωμωδία Γαλλικὴ
νὰ παίξουν γιὰ χατήρι
Σουλτάνου καὶ Βεζύρη.

Πλήν εἰπ' ἔκτιστος, κουτεντέ,
πῶς Γαλλικά δὲν θέλει,
καὶ κάνουν Καραγκιόζ-μπερντέ
καμπόσοι τῶν ἐν τέλει,

κι' ἄφερμ τούς ἐφώναζε στρωμένο: σὲ μαντέρια
καὶ τούς ἐπεδοκίμαζε καὶ μὴ τὰ δρό το χέριμα.

Ἡμίτρα γενική χαρὰς
κι' ἐξαιρέτος τιμῆ,
καὶ' στῆς Παλῆς τῆς Ἀγορᾶς
τὸν πῆγαν τὸ τῆριμα,
κι' ἔπρεσ κι' ἐπροσκύνησε
κι' ἴδους μὰς συνεκίνησε,

κι' ἐφώναξ' ἐκ τοῦ μινὰρτ μὲ πάθος στὸν Ἀλλάχ:
οὐς τούς Ροῦμ καὶ τὸν Ἐτίμ καὶ τὸν Σιφορούλαχ.

Τὸν πῆγαν καὶ' στῆ Βουλά, κι' εἶδε τὴν κάθε στάνη,
κι' εἶπε κι' ἔκτιστος Σύνταγμα πῶς γρήγορα θὰ κέρη
καὶ τὸν Φερῆδ ἐπρόσταζε χωρὶς ἰνδοιασμούς
νὰ πέρ' ὑπὸ σημαίσιον τοῦ κράτους τούς θεσμούς.

Τὸν πῆγαν καὶ' στὸ Στάδιο μ' ἄλλα γαμῶδες καὶ κρέτους,
κι' ἐκεῖ βραδεία τοῦδωσαν καὶ κόπελα χρῶσά
γὰ νὰ βραδείσῃ, Περικλῆ, τῶν ἀθλητῶν τούς πρώτους,
κι' ἔκτιστος τᾶδωσε γελῶν εἰς τὸν Ἐτίμ-Πασά.

Γὰ σὲ τοῦ ἄγιαν, Περικλῆ,
θὰ γίνωμε θυσία,
καὶ τὸν ἐπῆγαν, Περικλῆ,
καὶ σ' ἴλα τὰ Μουσετῆ,

κι' ἔβουε τὸ κεφάλι τοῦ τὸ Πατιοαχιζὸ
κι' ἔμεινε περισσότερο' στὸ Νομιματικὸ.

Ἄπ' τὰ νομίσματα κερδοῖ δὲν τοῦκανε νὰ φύγῃ
καὶ δὲς τοῦ κι' ἔφραμαρῆς τὰ κλοῦτῃ μας τὰ στάσιμα,
κι' ἀπέψ τὸν περιμεναν κηφῆς οὐκ αἰγιοί
μ' ἐλιπίδα νὰ τοῦ πάρουε μπαζίσιο καὶ παρᾶσιμα.

Κισλαραγάδων στρατιᾶν καὶ μεγιστάνων σύρων
ὁ τὸν κλεινὸν κλεινός
καὶ' στὸν ὄρατον Ἐφσηδὸν τὸν ἐξ Ἀντικυθῆρων
ἐστάθη κηφῆς.

Ἐστὸ θαυμασμοῦ τοῦ τῆν ὀρμῆ
εἶπε πρὸς τοὺς ἐν τέλει
πῶς ἴθιλε καὶ τὸν Ἐρμῆ
νὰ δῆ τοῦ Πραξιτέλι.

Οὐχ ἦπτον τὸν ἀνέβασαν κι' ἐκαί' στὸν Παρθενῶνα
καὶ τὸσον ἀπεπαύμασε τὴν καθειμὰ κολῶνα,
τοῦπε κι' αὐτὸς πῶς θὰ γενῆ τῆς γούνας μας μανίκα
κι' ἔδειξε' στοὺς Πασαῶδες τοῦ τῆν Ἄπτερη τὴν Νίκη,
ποὺ πάντα κτῆσις ἀσφαλῆς τῆς Ρωμφοσύνης μῆνει,
κι' ἔκτιστοι τὴν ἐκύτταξαν' στὰ γέλοια λιγωμένο.

Μὰ καὶ τῶν Καρνατίδων ἀπεπαύμασε τὸ κάλλος
ὁ Μονάρχης ὁ μεγάλος,
κι' ἐπλησίασε κοντὰ
κι' εἶπε τότεμα μὲ σεβντῆ:

Μοῦ σηκώσατε τὸν νοῦ μ'
κι' ἴλο τὸ κομῆ μου τρέμει...
τέτοιμα ὀμωρορῆς χανῶμα
θέλουε Πατιοαχ χαρῆμα.

Ὅμως κι' οἱ Πασαῶδες ἔλοι
τῆς κυττάξαν οἱ μαρβῶδοι,
κι' εἶγαν μᾶς τὸν τραγῆτῃ
γὰ τῆς κόρας μας κι' ἐκίνοι.

Ἐπαλλαν πολλὸν τὰ στίθῃ
γὰ τοῦ Τούρκου τὴν Κορῶνα
καὶ τὸν σύμμαχον Ν-σοῦρα.

Κι' ὁ Σουλτάνος ἐνδομήθῃ
πῶς σ' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα
ἴσαν Τούρκοι μὰ ρορᾶ.

Εἰς τῆς δόξης τὰ κοτρόνια
μ' ὄφι μελαγχολικὴν
ἐνθυμῆθαι καὶ τὰ χρόνια
τοῦ μεγάλου Χασεκῆ.

Καὶ τὰ δάκρυα τὸν πῆραν
κι' ἔκλαψε κι' αὐτὸς πικρὰ
μ' ὄλην τὴν χρυσὴν τὸν σπείραν
κλέην πρὸ πολλοῦ νεκρά.

Τότε θεραπόντων στίφη,
ποῦ δουλεύουν τὰ Παλάτια
κι' ἔχουν ζάχαρι σ' τὰ χεῖλιμα.

Ἔτραξαν εἰς τὸν Καλῆν
καὶ τοῦ σκούσιαν τὰ μάτια
μὲ μεταξωτὰ μακντύλια.

Μὰ κι' ἐγὼ, βρὶ Περικλέτο, μόνος μου κι' ἰδιαιτέρως
ἐσημείωσα τὸ μέρος,
ὅπου σ' ὅταλας τὸ δάκρυ τοῦ συμμάχου μας Σουλτάνου
νὰ τὸ δείγω σ' τοὺς πολίτας τῆς κλεινῆς Ἰστανόπου.

Φασουλῆς ὁ κακομοῖρης κι' ὁ μεγάλος ὁ Βεζύρης.

Φ. — Τὶ μεγάλο πατηγύρι!..
κι' ἐγὼ πῆρα τὸν Βεζύρη,
κι' εἶπα τότε σ' τὸν Φερῆδ:
Ἐλα στρώσε τὴν ἀριδ
μὲς σ' τὸν θεῖο Παρθενώνα, σύμμαχέ μας Τουρκαλῆ,
καὶ τοῦ πρόσφερα τσιμποῦκι μὲ κατὰ χρυσο λουλιῆ.

Ζήτω φώναζε τὰ κράτη, ποῦναι πάντ' ἀγαπημένα,
κι' ἄρχισα μὲ τὸν Βεζύρη οὐδαρὰς συνομιλίας...
δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, τζάνουμ, ὅς ἐπῆγε τρία κι' ἕνα
μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ φίλου Βασιλῆ τῆς Ἰταλίας;

Τὶ τρομάρα περισσὴ
φίλων πρόσσωπα κερδίνει...
τὰ χρειάστηκες καὶ σὺ
μὲ τὸν κύριον Τिटόνι;

Τὰ χρειάστηκες κι' ὁ Τούρκος, ποῦναι πρῶσευτὴς σ' τὴν Βιέννη,
καὶ σ' τὸν Ἀδριανταλ ἐπῆγε γιὰ μὲ μῆθη τὶ συμβαίνει,
ὅ δὲ κύριος Βαρόνος τοῦ π' ἐμφρόνος νὰ συγάζη
κι' ὁ Τिटόνι σ' τὴν Ἀθήνα πῆγε μοναχὰ γιὰ χάρι.

Ἔτρόπωσαν εἰς τὸ καυκὶ των, Τουρκαλῆ, σὰν σαλιγκάρω
κι' οἱ τραοὶ τῆς Ἑσπερίας,
καὶ τῶν Ἰταλῶν ὁ τύπος ἔγινε μαλλιά κουδάρω
μὲ τὸν τύπο τῆς Ἀδοστρίας.

Ἄλλοι, τώρα τρομασμένοι
μὲς ρωτοῦνε τί σημαίνει
τοῦ Τिटόνι τὸ ταξεῖδι,
καὶ τοὺς πᾶσι ριπιτιδι.

Ἐβδαν πῶς ἡ Ρωμηοσύνη δὲν ἀπλόνη τραχανῶ
κι' ἔφριξαν λαοὶ καὶ κράτη κι' ἐμελέτησαν καινὰ.
Τὶ μνηστῆρες τὴν φερμάρον, λές καὶ νᾶναι Πηνελόπη...
τᾶχασαν καγκελαρίας καὶ σουτεπαρῶθ' ὅ σφαιρα...

ὅμως γιὰ φαντάσου, τζάνουμ, τί δὰ ποῦνε σ' τὴν Εὐρώπη
τώρα ποῦλες κι' ὁ Σουλτάνος κι' ὁ Βεζύρης ἰδῶ πέρα.

Δὲν μὲς νοιάζει, δὲν μὲς μέλει,
κι' ὅ, τι θέλει κι' ὅπως θέλει,
κάθε μποῦφος ἔς σφουρίξει...
ποῦρε γιὰ τέτοια χαμπαρλίζε;

Καὶ σὺς λέγω μὰ τὴν αἰγλὴν καθενὸς κιονοκράνου
τοῦτοῦ τοῦ Παρθενώνος
ὅτι σύμμαχός μας μόνος
ἦτο κι' εἶναι τὸ Ντιβάνι τοῦ λαοφιλοῦ Σουλτάνου.

Πῖνε τσιμποῦκι, σύμμαχε, μαζὶ μου ξεπλωμένος
μῆσα σ' αὐτὸ τὸ τέμενος φωτὸς ἀγκαλιώτου,
κι' ὁσάκις ἐργεταὶ κι' ἰδῶ κανέναν φίλος ξένος
μὲ τὰ πυροεγγήματα τραβῶ τὸν διάβολό του.

Ἄσο κακὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ μὲ τὸν χρόνον
ἐμαῖς, Φερῆδ, τὸ κάνομα σὲ μὰ βραδεῖα καὶ μόνον.
Πότε μὲ παληφωσφόρα πᾶσι καὶ τὸν βρωμίζομα,
πότε μὲ τῶσαις ἀσχημάτια, Φερῆδ, τὸν ἀσχημίζομα,
πότε τραπέζια γίνονται μ' ἄρνη τῆς σούδας λάγχα
κι' ἔρχονται χασαπόσκυλα καὶ γλιφουν τὰ ποσάγχα.

Μὴν τρομάζει τὸν Τिटόνι, βρὶ διαδόντρου μου κουλουκι,
ποῦ σὺς κάθισε παλοῦκι,
κι' ἄφρησε τὸ μαχμουρλοῦκι
κι' ἔλα ροῦφα τὸ τσιμποῦκι.

Κι' ὁ καπνὸς τῶν τσιμποῦκῶν μας σὰν παλῶν σφραγίσμ
πρὸς τὸν ὄρθον ἐλοταξ
τῆς Παλλάδος, νὰ πηγαίει,
κι' ἔντινε μπακαλοῦμ γιὰ σένα
καφφενὸς ἰδῶ νὰ γένη
νὰ τὰ λές μαζὶ μ' ἐμένα.

Κι' ἄπ' ἰδῶ, Φερῆδ, κι' ἐκστ
νὰ μυρίζη τοῦμ πεκί,
οἶο, τοῖπουρο, ρακί.

Μὰ κι' ἂν γίνη καφφενετο καὶ ταβέρνα καὶ λουάντα
δὲν θὰ χάση τὸνομά του, Παρθενὸν θὰ μείνη πάντα.

Ἦές σ' τὸν ἐνδοξο Καλῆν νὰ πεθαίνη γιὰ Γκαχοῦρη
καὶ παράσημο νὰ δώση καὶ σ' ἐμὲ τὸν σκυλομοῖρη,
νὰ σκορπίη μὲς σ' τοὺς θρόμους Μετζηπτιδες κι' Ὁσμανῆδες
καὶ νὰ σκύβουν καὶ νὰ πέρουν τῶν Ἑλλήνων μας οἱ παῖδες.

Ἦές του, τζάνουμ, πότε πότε νὰ μὲς ἔρχετ' ἰδῶ πέρα
σ' τὸν εὐθεῖρον ἀέρα,
νὰ τοῦ φεῖγη τὸ μαράζι
καὶ ν' ἀφίρη καὶ παραδες
τοῦ Μερκούρη νὰ μοιράξη
σ' τοὺς ἐνδοξοὺς φοικαράδες.

Τέτοια τοῦλεγα σπουδαῖα τοῦ συμμάχου Τουρκαλῆ,
πλὴν ἐκεῖνος ὁ φιλέλλη, ποῦ λατρεύει τὰ καλά,
παρ' ἑλπίδα, Περικλέτο, δίχως καὶ μιλιά νὰ βγάλη,
τὸν λουλιῆ τοῦ τσιμποῦκου τοῦ μοῦ τασικίε σ' τὸ κεφάλι.

Π. — Σοῦκανε πολὺ καλά,
κι' ὅρες φάπαις, μπουνταλέ,
κι' ἔπο μέρους μου πολλαῖς
γιὰ τὰ ψέμματα ποῦ λές.